

убѣждава Прѣобразователь-тъ че е неблаго-разумно да обнародва единъ книгъ, която бы накарала императорско-то правителство да хвърли на странъ приструвки-тъ си, че не знае какво е станѣло съ него, и да пристѣ-пи да накаже единъ затворникъ, който е на-паднѣлъ главный-тъ служител на церквѣ-тъ и имперіѣ-тъ. Ако Лутеръ не послушаше Спалатина, общественна-та тишина бы ся смутила, и дѣло-то на Реформаціѣ-тъ бы ся изложило на опасность. За това, той ся съгласилъ да отложи за по-послѣ обнарод-ваніе-то на брошурѣ-тъ си, и даже далъ позволеніе на Меланктона да заличи по-стро-гы-тъ израженія въ неѣ. Но, ядосанъ отъ боязливостъ-тъ на пріятель-тъ си, той пи-салъ на Спалатина: “Господь е още живъ. Той царува, — Господь Комуто вый придвор-ни свѣтници не можете да уповаете, освѣнъ ако Той така направлява дѣло-то Си, щото да нѣма въ нищо да Му уповаете!” — и той тутакси ся рѣшилъ да пише право на Менцскый-тъ Архіепископъ-Електоръ.

Въ лице-то на този Архіерей, Лутеръ по-выква на сѣдъ самъ-тъ архіерейскъ власть. Думы-тъ му сѣ като на смѣлъ человекъ, распаленъ за истинѣ-тъ, и чувствующъ че говори въ име-то на Самого Бога.